

Den lille røde høna

Det var engang, for ikke så veldig lenge siden, en gris, en and, en katt og en liten rød høne som bodde sammen i et koselig lite hus.

Hver dag og hele dagen lang ville grisen bare velte seg i den gjørmete sølepytten sin, anda ville bare svømme i andedammen, og katten ville bare sitte i sola og vaske seg med den lyserøde tunga si. Den lille røde høna måtte gjøre alt arbeidet i huset.

En dag hun trippet og vippet omkring ute på tunet og lette etter en feit meitemark til middag, kom hun over et hvetekorn. Da fikk hun en idé.

Hvem vil plante dette hvetekornet? ropte hun.

Ikke jeg, gryntet grisen fra sølepytten sin.

Ikke jeg, kvekket anda fra andedammen.

Ikke jeg, malte katten.

Da gjør jeg det, sa den lille røde høna. Og så gjorde hun det.

Hvetekornet begynte å spire, og vokste og vokste til det var høyt, gyllent og modent.

Hvem vil skjære hveten? ropte den lille røde høna.

Ikke jeg, gryntet grisen fra sølepytten sin.

Ikke jeg, kvekket anda fra andedammen.

Ikke jeg, malte katten, og vasket seg med tunga.

Da gjør jeg det, sa den lille røde høna. Og så gjorde hun det.

Snart var hveten ferdig til å males til mel.

Hvem vil bære hveten til mølla? ropte den lille røde høna.

Ikke jeg, gryntet grisen fra sølepytten sin.

Ikke jeg, kvekket anda fra andedammen.

Ikke jeg, malte katten.

Nei vel, da gjør jeg det, sa den lille røde høna. Og så gjorde hun det.

Da hveten kom tilbake fra mølla, var det en liten sekk med fint hvetemel.

Hvem vil bake brød av melet? ropte den lille røde høna.

Ikke jeg, gryntet grisen fra sølepytten sin.

Ikke jeg, kvekket anda fra andedammen.

Ikke jeg, malte katten.

Da gjør jeg det, sa den lille røde høna. Og så gjorde hun det.

Snart kunne den lille røde høna ta det herligste, sprøeste hvetebrød ut av ovnen.

Og så ropte hun: *Hvem vil spise hvetebrødet jeg har laget?*

Det vil jeg, gryntet grisen, og veltet seg opp av sølepytten.

Det vil jeg, kvekket anda, og padlet ut av andedammen.

Det vil jeg, malte katten, og tok en siste slikk på potene sine.

Å nei, det vil dere ikke, sa den lille røde høna. Jeg fant hvetekornet. Jeg plantet det. Jeg høstet det modne kornet. Jeg bar det til mølla. Jeg bakte brødet. Og nå vil jeg jammen spise det også.

Og en-to-tre, så gjorde hun det.

Man da høna hadde spist seg god og mett, var det enda mye brød igjen.

Da hørte hun plutselig noen triste lyder: «Mjauuuu, - Kvaaakk ... gryyynt...»

Det var katten, anden og grisen som satt utenfor og var litt lei. Nå var de så sultne og alle skjønnte at de burde ha hjulpet vennen sin med å lage brødet.

Høna var stappmett, og sa til seg selv; Brød har jeg, men triste venner, det vil jeg ikke ha.

Så høna tok brødet under vingen sin, gikk bort til vennene sine og sa: Jeg vil dele brødet med dere likevel, men neste gang jeg finner et korn, må alle hjelpe til!

JAAA! ropte alle dyrene i kor, «Vi lover!»

Så spiste de brødet og alle ble gode og mette. Og neste gang det dukket opp et korn på gården, var alle med og hjalp hverandre.